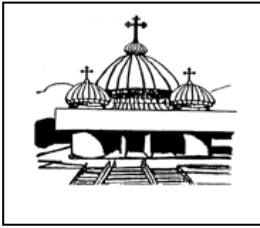

В і с т і У к р а ї н с ь к о ї К а т о л и ц ь к о ї П а р о х і ї С в я т о ї П о к р о в и
St. Mary's Church Bulletin

40 Notre Dame Ave., Sudbury On, P3C 5K2 Parish Tel. (705) 675-8244

Website: www.saintmarysudbury.com

Email: stmaryssudbury@yahoo.ca

<https://www.facebook.com/stmarysukrainiancatholicchurchsudbury>

Pastor: Fr. Petro (Peter) Bodnar

DIVINE LITURGY:

SUNDAY: 9:00 a.m. (Ukrainian) **SUNDAY** 10:30 a.m. (English)

SATURDAY : 4:00 pm (English)

Confession: Before Divine Liturgies 9:00 am and 10:30 am on Sundays or anytime upon request.

Baptisms & Marriages: By prior arrangement (at least 1 year before the marriage date), through the parish office.

Visitations & Anointing of the Sick: Please notify the office if a member of your family is in need of a visit.

October 13, 2019 - 17th Sunday after Pentecost

Epistle: 2 Corinthians 6:16-7:1 see explanation on page 415

Gospel: Matthew 15:21- 28 see explanation on page 44

Propers for the Divine Liturgy: *Tone 8 on page 357 and 701*

HAPPY THANKSGIVING PARISHIONERS and FRIENDS....

O Lord,

We thank you for all the god gifts You share with us.

We thank You for the food we eat, for the beauty of the seasons and for the wonders of Your creation.

We thank You for our friends and families and ask You to bless and watch over all of us.

Most of all Lord, we thank You for sharing Your life with us and for the gift of Your Son
Jesus. Amen

Prayer Intentions October 7-13

Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday: No Divine Liturgy

Monday: 9:30 a.m. 40th Day Grzegorz Bodnar – Fr. Peter

Saturday: 4:00 p.m.+ Grzegorz Bodnar – Mary & Archie Cameron

Sunday: 10:00 a.m. Devotion to the Mother of God / Moleben

10:30 a.m. Blended Divine Liturgy – Ukr/Eng- For parishioners. Panakhyda for deceased parishioners to follow.

Liturgical Calendar Information/discussion session 2– you are invited to share your thoughts about Gregorian/Julian calendar. Tuesday, October 22, at 6 pm at the Church hall.

OCT 20TH WE WILL BE CELEBRATING 110th Anniversary and OUR PARISH FEAST DAY THE “HOLY PROTECTION OF THE MOTHER OF GOD: As a parish community we will join together and there will be one bilingual Divine Liturgy at 10:30 a.m. on Sunday October 20, 2019 to celebrate our Feast Day, the “Holy Protection of the Mother of God.” After the Divine Liturgy we invite you to our Parish Banquet at Noon catered by Regency Bakery. Tickets are \$20 for adults, and \$10 for students, children under 5 years old are free of charge. Tickets are available in advance only before October 13th, 2019.

FINANCES October 6th:

Available in the printed version of the bulletin only.

Thank you very much for your generosity! Жертводавцям складаємо щиру подяку!

DONATIONS FOR CHRISTMAS TEA RAFFLE : Our Tea will take place on **December 1st**. We are asking for donations towards baskets for raffle. We will be very grateful for your donation and support of our fundraising efforts.

Sincerest Prayers & Condolences – We extend our sincerest prayers and condolences to Romanyshyn family on the passing away of +Anna Romanyshyn. May her memory be eternal in God!

ВІЧНА ПАМ'ЯТ – Відійшла у вічність наша дорога парафіянка Пані Анна Романишин. Родині складаємо наші співчування. Вічна Її пам'ять.

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК ПОКРОВИ і 110 річниця нашої парафії – в цьому році празник припадає у неділю 20 жовтня, 2019р. В цей день будемо врочисто святкувати наше парафіяльне свято. **Тільки одна двомовна Божественна Літургія о год 10:30 рано буде правитися.** Після літургії святочний подячний обід. Квитки можна придбати у парафіяльній канцелярії до 13 жовтня: \$20 від особи, студенти \$10 і діти до 5 років за дармо.

Літургічний Календар - зустріч 2 – запрошуємо поділитися вашими заувагами і думками що до літургічних святкувань у нашій парафії. вівторок, 22-го жовтня о год 6 вечора у церковній залі.

ЗИМВИЙ ЧАЙОЧОК – відбудеться 1-го грудня. Щиро просимо о пожертви і допомогу.

What do we profit by keeping his command? (Malachi 3:14)

The Israelites had been questioning God’s justice. They saw people who had strayed yet still prospered. Where was the fairness in that? If God seemed to be blessing the wicked, they wondered, why should they bother following God’s laws (Malachi 3:14-15)?

The people could ask that question only because they were looking at their relationship with God as if it were a business contract. They thought they could trade their obedience for his blessing.

But God doesn’t see his grace as something to be earned by his people’s compliance. No, he wants a relationship of love and mutual self-giving. So he reminds them just how much they mean to him and how much he wants to do for them. Let’s spend a few minutes today pondering these beautiful images, which apply to us as well.

“My own special possession” (Malachi 3:17). You aren’t some random person God has chosen on a whim to love. He created you out of love, and he formed you in his own image. Just as a pearl cannot cease to be a pearl—that is, change what it is—neither can you cease to be precious in God’s eyes.

“I will have compassion on them, as a man has compassion on his son” (Malachi 3:17). God loves you as his own and has made you his son or daughter. Like any good earthly father, your heavenly Father’s love for you isn’t based on your performance. He loves you even when you fail. He loves you even when you sin! And he is always ready to welcome you back when you return to him.

“The sun of justice with its healing rays . . .” (Malachi 3:20). God promised the Israelites that they would eventually see justice done. That promise is for you too. Someday, if not in this life, then in the life to come, you will be healed of every injustice. There will be no more pain or sorrow, no more tragedy. All will be made right.

So what can we count on in this life? We can’t count on immediate solutions to our problems and questions. But we can count on God’s love and his constant desire to draw us closer to

him. As we hold fast to him, we will receive his love—the greatest “profit” of all (Malachi 3:14).

“Father, thank you for your faithful love! Help me to respond with trust and obedience.”

In preparation for the Parish Election:

Parish Membership.

Members of a Parish are those faithful of the Church who are registered with the Parish office, make contributions, or substantial service for the maintenance of the Parish, and participate in the liturgical life of the Parish. Such members have a right to participate in the deliberations, voting and elections of the Parish Council and General Meetings.

The term parishioner signifies Christian faithful who are on the Parish register and who manifest their willingness to be a member of the Parish by worshipping with the Parish community and contribution to the support of the Parish and its activities.

Parishioners of a given parish are obliged to maintain and care for the financial welfare of the pastor, the assistant priests and the religious working within the Parish. The levels of fiscal care are to be in accordance with the norms laid down by the Eparchy. All pastors, associate priests and the religious working within the Parish shall be assured an appropriate standard of living.

All faithful enjoying an income from any source whatever are obliged to contribute a just portion of their income towards the support of the works religion and charity of their Parish, and an acceptable livelihood for its clergy and religious.

The expected contribution is a voluntary donation given into the collection during the Sunday Liturgy.

It shall be looked upon as a fair contribution to the Parish, that an amount equivalent to 2.5% of income or a minimum of one (1) hour's pay per week be donated weekly.

With some exceptions, the contribution of substantial services of a Parish member, who does not contribute monetarily, can be recognized by the pastor and Council, and thus may consider such a member as a contributor to the Parish.

6.3 Aims and Objectives of the Parish Council

The Parish Council brings together lay people and professed religious, who together with their parish priest, work jointly to administer and develop the parish as a living Christian community.

The work of a Parish Council shall be guided by the pastor. The work will aim to:

- Foster and further the spiritual growth of all parish members, children and adults, following the Byzantine Rite and the traditions of the Ukrainian Catholic Church.

Care about parish life, co-ordinate all parish activities and programs.

Endorse activities that individuals and organizations seek to undertake in the parish.

- Become concerned with the needs and Pastoral priorities of the Eparchy and also of the Universal Church.

Pay all membership fees and levees of Eparchial organizations and to support Eparchial funds that are established from time to time for the good of the Universal Church and the Eparchy.

Foster and to further vocations to the clerical and religious life.

- Assist in the expansion of the mission of the parish and Church at home and in foreign lands.

Maintain the physical properties of the parish.

Людська праця – це молитва, місце і простір спілкування людини з Богом

«Йди за мною. Від сьогодні зроблю вас ловцями людей».

Одною з дуже притаманних рис української культури, нашого національного спадку і гордості, яким український народ прославився на цілий світ, була, є і має бути особлива культура праці. Наші батьки і прадіди розуміли, що праця людських рук є святим ділом, яке потрібне не тільки для того, щоб заробити собі на хліб насушний. Праця завжди розумілася як один із просторів спілкування між людиною і Богом.

Наші предки добре зрозуміли слова апостола Павла, який казав: «Хто не працює – хай і не їсть». Відчуваючи сакральність людської праці, наші прадіди завжди починали працю молитвою, а закінчуючи робочий день: чи то на полі, чи при тих чи інших верстатах, молитвою дякували Господу Богу за те діло, яке вони в Його імені могли звершити.

Але яким є зміст людської праці, що означає для християнина «працювати», як ми повинні приймати і шанувати працю людських рук сьогодні? На мою думку, в надзвичайно глибокий спосіб нам на це сьогодні відповідає євангеліст Лука ([Лк 5,1-11](#)). Ми чуємо в Євангельському читанні, як Ісус Христос покликає до апостольського служіння своїх перших учнів: Петра, Якова і Івана, синів Заведеевих. Центральним місцем, де відбувається це покликання, є човен Петра. Ми чуємо, що Ісус Христос проповідує людям Слово Боже на березі Галилейського моря і бачить звичайних рибалок, які закінчивши, мабуть, свою денну працю, серед цього моря полоскали сіті. І тоді той човен Петра перетворюється на амвон, на трибуну, з якої Христос починає проповідувати слово Євангелія. Христос входить в човен, в ньому спочиває, а відтак по закінченні проповіді каже Петрові: «Ану, впливи на глибину і закиньте сіті». Мабуть, вправний рибак міг подумати: «Чого ти втручаєшся в мою працю? Яка ловитва риби у цій порі дня? Я ж краще знаю від Тебе, я є рибак. Я знаю, коли є час на ловитву риби». Але Петро слухається. Він не тільки пускає Ісуса в свій човен, але й виконує те, що Він йому наказує: відчалує на глибину і в той час ловить стільки риби, якої ніколи не сподівався побачити не тільки у тій порі дня, але ще й у своєму човні. «Так було багато цієї риби», – каже Лука: «що човен почав потопати». І тому друзі прийшли на поміч, щоб всю цю чудесно зловлену рибу можна було прийняти. І там, серед моря, Петро бачить, що в його човні є не просто якийсь учитель, а в його човні, в його житті, є присутній Бог Ізраїля. І тому він настрашився і каже: «Господи, йди від мене, бо я грішний чоловік».

Цими короткими реченнями Лука передає важливу істину спілкування між Богом і людиною, тому що Бог втручається в життя людини: не просто переймається працею, не просто хоче доповнити її і зробити плідною вщерть, але входить у цей човен, начебто допомагає Петрові відкрити для

себе новий зміст його праці, відкрити божественну логіку усього того, що він до цього часу робив. Бог і людина назавжди поєднуються разом в особі Ісуса Христа, нероздільно перебувають разом. І не місце у храмі стає виключним місцем спілкування між Богом і людиною, але Бог входить у щоденну працю людини і там, на робочому місці, Петро не просто зустрічає живого Бога, але той Бог відкриває йому його життєве покликання. Там, серед Галилейського моря, робить його Своїм учнем і цей човен стає простором, в якому Петро досвідчує спасительну Божу дію і Христос йому відкриває зміст його власного життя.

Дорогі в Христі брати і сестри, у минулому столітті ми з вами пережили період великої зневаги і десакаралізації праці людських рук. Завжди, коли людина викидає Бога зі свого життя, зі свого човна, вона починає жити наче в роздвоєнні. Приходячи до храму, беручи участь у Богослужіннях, людина зустрічає Господа Бога. Але коли повертається до свого човна, до свого щоденного життя, то дуже часто там уже того Бога не бачить або прямо Його звідти викидає і не дозволяє Йому бути присутнім на місці своєї праці. І кожного разу, коли відбувається таке розділення між життям людини та її вірою, людина як духовна особа починає вмирати, суспільство починає ставати жорстоким. Ми добре знаємо, як ідеологи, які ставили пам'ятники людській праці, зневажали працюючу людину, перетворювали її на звичайний фактор економічного розвитку. Сьогодні ми чуємо радше слово «людські ресурси», а не слово про гідність працюючої людини.

Ми, християни, ще і ще раз повинні собі усвідомити, що ми не маємо права відділяти своє духовне життя від своєї праці, від щоденних наших турбот, у яких живемо. Але якщо об'єднувати їх разом, місце нашої праці тоді перетворюється на місце проповіді Божого Слова. Більше того, ми тоді починаємо досвідчувати зміст і сенс нашого труду. Ми починаємо розуміти, що не повинні своїх рук покладати, але плодоносити працю наших рук може тільки Господь Бог. Він є Той, Який дає нам плоди нашої з вами праці. Тому в християнському житті праця завжди була молитвою, завжди була простором спілкування віруючої людини з Богом. Не тільки молитва перед іконою у храмі, але праця, скерована до Бога на благо людини, стає молитвою, стає дорогою до спасіння, стає моментом, коли ми зустрічаємо і переживаємо Бога, присутнього у нашому житті. І коли утримуємо позиції праці, дякуймо Богові за те, що ми в Його ім'я могли звершити.

Сьогодні є неділя, перший день тижня. Але цей день швидко закінчиться і ви всі повернетесь до своєї праці, свого навчання, свого служіння. Я хочу щиро побажати всім вам, щоб ви не переставали молитися протягом цілого тижня. Щоб ви побачили Ісуса Христа, Який, можливо, так навіть несподівано втручається у вашу працю і у ваше життя, щоби зробити його повноцінним і плідним. Я щиро бажаю вам, щоб ви коженденну працю перетворили на молитву. І тоді будьте певні, що ця земля, яку дав нам Господь Бог, дасть стільки плодів, що нам не стане сили зібрати усе те добро, яке ми зможемо отримати на нашій Богом даній українській землі. А, можливо, ще й сусідів покличемо, щоб допомогли зібрати усе те, що Господь Бог нам дав. І тоді кожен з вас відкриє своє життєве покликання бути християнином там, де сьогодні Господь Бог вас покликає до свого служіння і так вам сьогодні каже: «Ходіть за Мною. Ось я зроблю вас ловцями людських душ для Господа Бога». Амінь.

З проповіді Блаженнішого Святослава

Господи, дякую Тобі за те, що Ти приходиш і вибираєш *човен* мого життя, щоби в ньому перебувати і з нього *навчати* інших. Знаю це із того, що Ти приходиш до мене в Найсвятіших Тайнах і в Твоєму слові. І мені приємно це. Однак коли Ти звертаєшся до мене з незрозумілими

і нелогічними на мій розсуд проханнями чи настановами, я не завжди готовий чинити за Твоїм словом. Я з легкістю вірю у Твоє слово, коли мені видається, що мене воно не надто стосується, або ж стосується, але виконання його мені зрозуміле і логічне. А коли Ти кажеш те, що противиться моєму розумінню, отоді мені важко *відчалити на глибінь*. Волю перебувати у моєму розумінні, навіть якщо воно і поверхове, лише *трохи віддавлене від землі*. Мені бо здається, що човен мого життя занадто крихкий, щоби відпливати на глибінь, де кидатимуть його житейські хвилі, і тим паче тоді, коли не час на *ловитву риби*, тобто земної поживи, земних здобутків.

Ти кажеш *ловити людей*, а я хочу задовольнятися ловитвою риби. Ти кажеш відпливати на глибінь, а я хочу перебувати на міліні. *На Твоє слово* я не хочу робити щось, що здається абсурдним моєму розумові. Я хочу *скупко сіяти і щедро жати*. Бо мало вірю, бо мало Тебе знаю. Мало вірю, що *Ти можеш вщерть збагатити мене усякою благодаттю, щоб я всього має завжди подостатку та щоб мені ще зосталось на всяке добре діло*. Я сам хочу усе контролювати і здобувати. Усе розуміти, усе вирішувати.

Мій Христе, мій Господи, даруй мені смирення апостолів-рибалок, щоб на Твоє слово відразу вміти робити щось незрозуміле, надихни мене довірою, щоб *не з жалю чи примусу, а з серця* бути щедрим тоді, коли це по-людськи нелогічно, але Тобою вказане, навчи мене *кидати все і йти слідом за Тобою* на глибінь. Попри розум, логіку, думку інших, попри всю міліну мого життя. Амінь. **Марія Ярема**

Правила доброго тону парафіянина

Відповідно до «етикету» сумлінного парафіянина, «справжній католик» ходить до церкви із відчуттям духовної радості, оскільки йому відомо, що він стоїть перед Тим, Хто обіцяв утішити усіх, хто страждає: *«Прийдіть до мене всі втомлені та обтяжені, і Я облеблю вас»* (Мт. 11, 28).

Навіть якщо парафіянин зайшов до храму «випадково», то він **молиться як справжній учасник, а не як простий спостерігач**. Варто завжди пам'ятати, що **літургійна відправа не є часом для приватної молитви**, але для спільної участі у молитві Церкви.

Пожертва, яку даємо під час Служби Божої, має бути дійсно участю кожного у загальній справі, відповідно до власних можливостей, а не для того, щоб просто заспокоїти свою совість, що вкинув щось, чи просто позбутися зайвих копійок у кишені. **Фінансово підтримувати Церкву є обов'язком кожного християнина**. Пожертва у неділю повинна вносити не менше ніж рівновартність 1 годинної заплати раз на тиждень. Коли пропустимо недільну відправу, ми повинні зложити пожертву на слідуєчу неділю.

На вході до храму сумлінний парафіянин робить знак хреста (якщо є така змога, то замочує пальці у свячену воду), на згадку про хрещення. У середині храму зі знайомими слід привітатися лише кількома словами. Якщо є потреба поговорити, то слід робити це так, щоб не заважати іншим вірним.

Участь у Літургії треба брати і тілом, і розумом. Під час відправи вірні виконують різні дії: стоять (знак Воскреслого Христа), сидять (позиція для слухання), клякають (знак поклоніння, адорації), кланяються (знак поваги). А що більше, вірний, котрий дотримується «бонтону» (правил доброго тону), що є поєднанням традиції і здорового глузду, завжди

намагається **зайти до храму ще до початку відправи**. Якщо приходимо перед початком, то час перед спільною молитвою треба провести у внутрішньому приготуванні до Служби Божої, а не в розмовах зі знайомими. Цей час треба використати для того, щоб у тишині прийняти Божу благодать.

«Справжній католик» бере **участь у діяльності парафіяльної спільноти**. Він також докладається до віднови і реставрації парафіяльних споруд, щоб зберегти те, що йому залишили попередники.

Кожному, хто вже прийняв Причастя, треба одразу відійти вбік, щоб інші теж змогли приступити до священика і запричащатися. Після Причастя слід подякувати Господу в молитві. **До завершення відправи з храму не можна виходити (за винятком нагальних потреб)**.

Християнський обов'язок не обмежується лише храмом, позаяк вірні продовжують виконувати його в родині, на роботі, в школі, в щоденному житті, чим дають свідчення своєї віри